

A nyár csöndje

Évközben is szeretem a csendet, de most nyáron különösen jót tesz. Persze ma

---

Szerző: Sebestyén Péter (2021-07-16)

1 / 5 oldal | © Katolikus.ma

Jelen kiadvány tartalmául a Katolikus.ma cikke szolgál, mely a <https://katolikus.ma/a-nyar-csondje/> internetes címről származik. A cikket 2021-09-16 dátummal egy médiamissziós lelkületű Tisztelt Olvasónk töltötte le, létrehozva a jelen pdf vagy papír alapú kiadást, akinek ez úton is köszönjük az ilyen formában történő terjesztést. Mindent Isten nagyobb dicsőségére!

sem telik el nap, hogy a mentők-tűzoltók- rendőrautók szirénái bele ne rondítanak a reggeli vagy esti csöndbe, de ez a csönd mégis inspirál. Nyugtat és éltet. Pihentet és gyógyít. Kiszakít a zaj idegtépő mókuskerekéből. Lelassít. Segít eltávolodni a léleknyűvő gondoktól, határidőktől, nyugtalanító feladatoktól, kipipálandó programoktól. Hogy ne törődjek annyit a medvékkel, a genderekkel és az Orbánt vagy a magyarokat, a pápát vagy a katolikusokat ócsárló mesterséges hangoskodókkal. Kapcsoljam ki őket. Legalább egy időre. A lelki immunizálásom végett. Így gyarapodnak spirituális antitestjeim is...

A pihenés csöndje arra késztet, hogy emelkedjek felül ezeken. Szinte megállítja az időt, hogy váltsak vissza a sebességből, alapjáratba. Figyeljek. Hisz az élet több mint mozgás, szervezés, lankadatlan nyüzsgés. Az élet csodák sorozata. A szemünk előtt és a bennünk kibontakozó isteni szépség feltárulkozása. Ahogyan figyelem a két rigót, az ajtóm előtt - az apuka gondosan hozza a falatot és anyuka szájába igazítja -, hogy az élet növekedjék; ahogyan a két gerle lágyan kergeti egymást, ágról-ágra röppenve. Ahogyan a kutyám lefetyeli nyelvvel a vizet, s aztán csillogó szemekkel rám néz és megköszöni; ahogyan a szabadidőközpont „ökológiai ügynöke”, a szolgálatos takarító gyűrött cowboykalapjában szedegeti a szemetet, s közben mélyeket szippant szivarjából a hajnali csöndben, míg a város ébred, ő már tiszta, nyugalmas helyé varázsolja a strand partját..., és nem siet sehová. Ráér, sőt szívesen szóba áll a vendéggel, hisz értékeli, ha őt is

---

Szerző: Sebestyén Péter (2021-07-16)

2 / 5 oldal | © Katolikus.ma

emberszámba veszik. Gyermekkoromban sokat takarítottam édesanyámmal. Hivatalosan rendőr szerettem, volna lenni, de utcaseprő bármikor szívesen lennék, most is. Habár, ha jól meggondolom, ezt a lelki utcaseprést, ezt a szüntelen mosogatást, a láthatatlan, nem igazán méltányolt és látszatra értelmetlen, „kulimunkát” végzem egyfolytában...

De milyen jó a nyár csöndje. A városban is puszta magányod, az Isten szellőjének lágyan átölelő csöndje, amely örömet fakaszt a lélekben. Ha tudsz kellően kicsiny lenni, megérezed. Megérted. Mert a csönd relativizálja az időt. Még a szenvedésbe, a fájdalomba is belehasít az öröm, ha benne kiszolgáltatjuk magunkat Istennek. Mert ilyenkor értem meg életem vargabetűit, lehámlik a salak, megtisztul a látás, bevillan a megoldás, kikristályosodik a cél, egyértelmű lesz az út. Alig locsoltam meg a tikkadt hőség után a - még az édesanyám halálakor elvetett narancsmagból kinőtt - fát, megsajnálta, hogy hullatni kezdte levelét, máris mintha megrázta volna magát. Reggelre már az elernyedte ágak zöldellni kezdtek. Kellett a meleg, kellett a víz, de kellett a törődés. És amíg az ellenség aludt, az élet újraindult. Jókai Anna egyik hasonlata szerint az ún. rendszerváltáskor

„volt itt egy nagy bűdös, tetves fa, és akkor mi körbeálltuk, és mindenki kezdte mondani, hogy ez a fa nem kell. A baj csak az volt, hogy nem beszéltük meg, ki, miért akarja kivágni a fát. Volt, aki azért, hogy egy ugyanolyat ültessen a

---

Szerző: Sebestyén Péter (2021-07-16)

3 / 5 oldal | © Katolikus.ma

helyére, volt, aki egy kicsit el akarta ültetni jobbra, volt, aki bokrot akart helyébe, volt, aki azt mondta: inkább legyen vadon... És sajnos olyan favágó is volt, akinek mindegy volt, hogy mit vág, csak fizessék. Kiderült, hogy mindenki mást akart csinálni, s ez az új, szép fa azóta sem nőtt ki. De talán van belőle egy hajtás, amit ápolnunk kellene, mert nagy veszély leselkedik rá...”

Jókai Anna: Ember a harmadik évezredben, in. előadások a Szent István Társulatnál, V. füzet, Bp. SZIT, 2003.

Jók ezek az életfakasztó, nyári csöndek, mert leegyszerűsítik az életet. A lényegre tanítanak. Jézushoz igazítanak. S milyen nagy öröm felfedezni újra, hogy gyámoltalanságunk ellenére királyok és próféták vagyunk. Képesek Istenre. Aki az Istenemberben, Krisztusban nemcsak „kiteregette” magát előttünk, hanem Vasadi Péter szavaival:

a kenyér lett a Távollévő jelenléte. [...] Úgy láthatjuk mi is Őt, mint a tanítványok, amint volt: „a dombon fölfelé kaptatva, éhesen, lepihenve, falatozva, vitázva, imádkozva, haldokolva és föltámadva... A halál maroknyira zsugorította őt, de mikor ez a marok kinyílt, egy fehér kenyérdarabka volt benne, melyet már nem lehet megölni, ehető, de soha el nem fogy, végtelenül sok, de mindig csak egy falatnyi... A csoda akkor történt, amikor az a marok

---

Szerző: Sebestyén Péter (2021-07-16)

4 / 5 oldal | © Katolikus.ma

halálosan szorított, tökéletesen zárt..., Teste tömörült, hogy végtelenül osztódjék, hogy szétszórassék az önként vállalkozó igehirdetők ajkán...”**

Keresztény Élet, katolikus hetilap, 29. évf., 2021 július 18.

Jókai Anna szerint az angyalok éhesek, mert a mi imánkkal, hitünkkel, szellemi életerőnkkel táplálkoznak. Érzéseinkből, gondolatainkból, cselekedeteink hatásából. És amikor az angyalok éhesek, az Isten sír. Mi pedig nem vagyunk elég magasak, hogy letöröljük Isten könnyeit. De legalább ágaskodjunk!...

Ebben segít a nyár csöndje.

Szerző: Sebestyén Péter (2021-07-16)

5 / 5 oldal | © Katolikus.ma

Jelen kiadvány tartalmául a Katolikus.ma cikke szolgál, mely a <https://katolikus.ma/a-nyar-csondje/> internetes címről származik. A cikket 2021-09-16 dátummal egy médiamissziós lelkületű Tisztelt Olvasónk töltötte le, létrehozva a jelen pdf vagy papír alapú kiadást, akinek ez úton is köszönjük az ilyen formában történő terjesztést. Mindent Isten nagyobb dicsőségére!